

Arrest

nr. 145 139 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 maart 2015.

Gezien de aanvullende nota van 26 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 14 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. NOBELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 25 september 2013.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag enerzijds steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet en anderzijds beweert problemen te hebben gekend omwille van zijn beweerde lidmaatschap van de Baathpartij.

In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 30 juni 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 68 934 van 21 oktober 2011 kwam de Raad tot dezelfde conclusie.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: eenverslag van de politie in Kerbala en een dreigbrief.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging vanwege de familie van zijn vriendin en omwille van de vaststelling dat hij zijn vervolging wegens zijn lidmaatschap van de Baathpartij niet aannemelijk maakt, kunnen de door hem ingediende fotokopieën deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

In voormeld arrest wordt over zijn voorgehouden vrees het volgende gesteld: “Verzoeker laat de bestreden motivering volledig ongemoeid waar deze stelt dat de door hem afgelegde verklaringen inzake zijn vrees voor de familie van zijn geliefde, (H.G.), niet geloofwaardig zijn vermits (i) hij incoherente verklaringen heeft afgelegd betreffende het jaartal waarin hij (H.G.) heeft leren kennen; (ii) hij na een relatie van bijna twee jaar geen enkele vriend of collega van (H.G.) kan opnoemen; (iii) hij niets tastbaars van haar heeft, zoals een foto; (iv) hij een vage en weinig doorleefde beschrijving heeft gegeven van haar uiterlijk en karakter; (v) hij geen doorleefde verklaringen heeft afgelegd betreffende de moord op zijn geliefde; (vi) het niet aannemelijk is dat niemand de moord op (H.G.) bij de autoriteiten heeft aangegeven en verzoeker evenmin de bedreigingen aan zijn adres bij de politie heeft gemeld; (vii) het niet aannemelijk is dat, waar verzoeker heeft verklaard dat de familie van (H.G.) nog bijna maandelijks naar zijn huis komt om hem te zoeken en zijn broer, (A.), een aantal keren werd geslagen,

zij zijn familie niet meer kwaad hebben aangedaan zoals gebruikelijk is in de traditie van erewraak. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd overeind. Waar verzoeker thans voorhoudt dat hij vreest voor vervolging omwille van zijn voormalige activiteiten voor de Baathpartij onder het regime van Saddam Hussein, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van dergelijke vrees in de vragenlijst noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen voor het indienen van zijn asielaanvraag. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als de vrees voor vervolging omwille van zijn lidmaatschap van de Baathpartij zou vermelden. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich bij zijn asielaanvraag louter heeft gebaseerd op problemen naar aanleiding van zijn relatie met (H.G.). Verzoeker heeft in de vragenlijst inzake zijn vrees bij een eventuele terugkeer naar Irak immers verklaard: "Haar familie wilde ook mij vermoorden, daarom verliet ik Irak" (administratief dossier, stuk 10 A). Waar het verzoekschrift thans met betrekking tot verzoekers lidmaatschap van de Baathpartij aanvoert dat het aannemelijk is dat verzoeker omwille van zijn lidmaatschap een vluchtelingenrechtelijke vrees koestert, dient te worden opgemerkt dat in deze verwezen wordt naar landeninformatie ("Eligibility guidelines" van UNHCR) die dateert van 2007, terwijl uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 13) blijkt dat de situatie in Irak sinds einde 2007 aanzienlijk verbeterde. In de mate dat verzoeker in het stadium van de beroepsprocedure zijn - niet door enig document gestaafd - Baathlidmaatschap aanvoert als vervolgingsgrond dient te worden opgemerkt dat hij geen concreet begin van bewijs aanbrengt dat hij omwille van dit lidmaatschap actueel - meer dan acht jaar na de val van het regime van Saddam Hoessein - vervolging vreest, mede in acht genomen dat het een feit van algemene bekendheid is dat de Baath alle geledingen van de Iraakse maatschappij beheerste tot de val van dit regime in 2003. Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker omtrent zijn rol binnen de Baathpartij incoherente verklaringen heeft afgelegd. Zo heeft hij in de vragenlijst verklaard: "Ik had geen actieve functie, wel woonde ik soms vergaderingen bij" (administratief dossier, stuk 10 A), terwijl hij op het Commissariaat-generaal heeft gesteld dat hij zeker actief was binnen de partij en dat hij niet alleen vergaderingen heeft bijgewoond maar tevens bewakingsopdrachten heeft uitgevoerd, heeft deelgenomen aan demonstraties en rapporten heeft geschreven (administratief dossier, stuk 5, vragen 213-317). Het voormelde ondermijnt de gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn vermeende voormalige activiteiten voor de Baathpartij.(...)"

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen van de bevindingen van de commissaris-generaal waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker gaat er voorts ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 51 279 van 18 november 2010 waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3.

6. De bestreden beslissing steunt voor wat betreft de beoordeling van de subsidiaire bescherming op informatie van 2013. Deze informatie is niet meer actueel.

Gezien de Raad in de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden) en brengt met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota bij waarin de COI Focus Irak *“De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak”* d.d. 25 januari 2015 en de COI Focus Irak *“De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer”* d.d. 13 februari 2015 ter kennis worden gebracht.

3.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 maart 2015, voert verzoekende partij, onder verwijzing naar de richtlijn van UNHCR van oktober 2014, aan dat alle mensen afkomstig uit Irak in aanmerking moeten komen voor de subsidiaire bescherming en dat dit ook het geval moet zijn voor de personen afkomstig uit Zuid-Irak. Verwerende partij repliceert, onder verwijzing naar de aanvullende nota, dat de situatie in Zuid-Irak niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Voor het overige verwijst verwerende partij naar haar aanvullende nota.

3.2. De Raad stelt vast dat de informatie gevoegd bij de aanvullende nota van verwerende partij d.d. 26 maart 2015, zijnde de COI Focussen *“Irak: De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak”* d.d. 25 januari 2015 en *“Irak: De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer”* d.d. 13 februari 2015, een actueel en correct beeld vormt aangaande de situatie in de regio van herkomst van verzoekende partij en dat bij de huidige evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak het *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014 mede in rekening werd genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus *“Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”* van 25 januari 2015 blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal- Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al- Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid- Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Irak, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de aanvullende nota van verwerende partij en de beschikbare informatie blijkt verder dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in

Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot merkt de verwerende partij in haar aanvullende nota terecht op dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS